

# MLADO JUTRO

št. 6. V Ljubljani, dne 11. februarja 1940 Leto XI.

## CIRKUŠKO ŽIVLJENJE

POVEST S SLIKAMI



Napeto pričakovanje je v tem trenutku stopnjevalo pozornost gledalcev do skrajnosti. Ogromna tirna naprava je s svojim zavojem v zraku učinkovala mogočno. Ko je polagoma zamiralo ploskanje, se je Hawkins spoštljivo še enkrat priklonil; vtaknil je nogo v pentljo vrvi, da bi ga potegnili kvišku na ploščad, kjer je stal pripravljen avtomobilček.



Godba je hrumeče porasla in zmagoslavno doneče fanfare so prevladale.

le, ko je vstopil na prizorišče še Jerry, oblečen v živopisen triko. Visoko pod kupolo šotora, le malo oddaljen od velikega zavoja tirne naprave, je visel trapec, na katerem naj bi Jerry skazoval svojo moč, spretnost in pogum ob začetnih pripravah očetove točke, pa tudi potem, ko bi tirno napravo pospravljali.

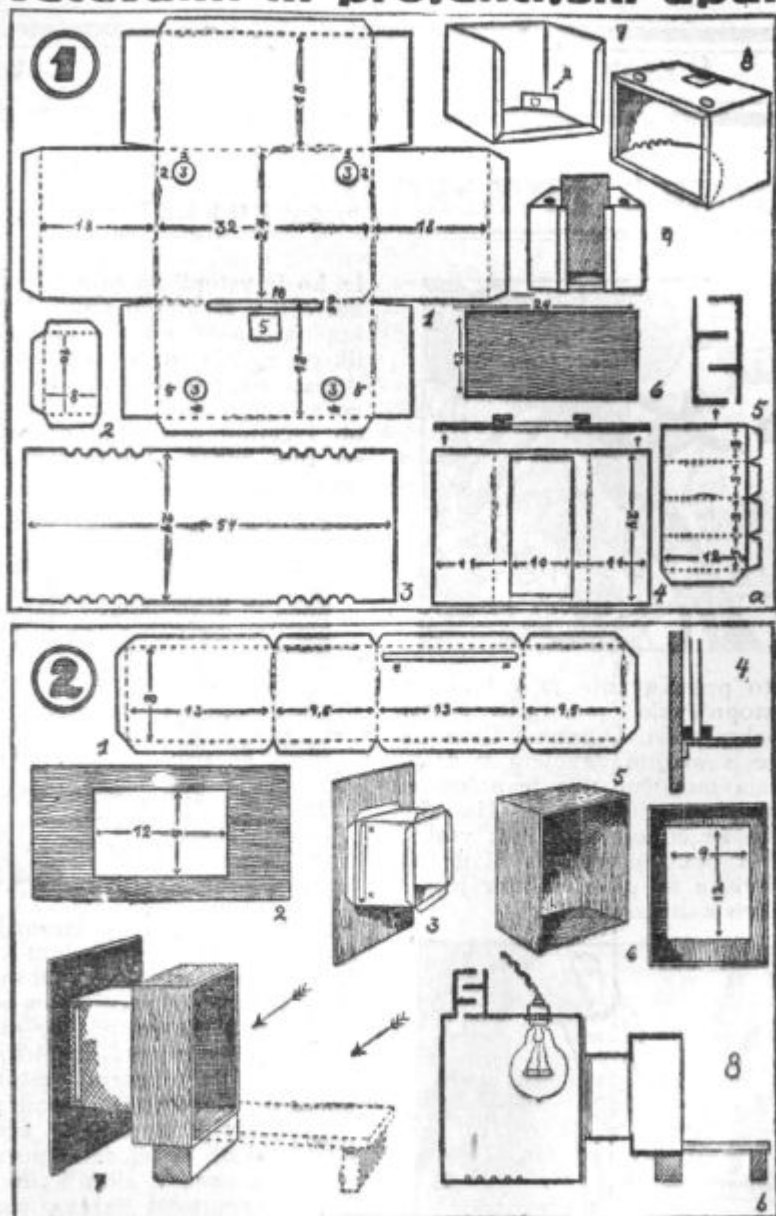


Po pozdravu na vse strani je bil Jerry vprav na tem, da spleza kvišku, ko je nastal za njegovim hrbtom nemir. Neki mož se je prepiral in boril z nameščencem ob vratih, ker mu je branil vstop na prizorišče. Možakarju pa je uspelo, da je ukanil vratarja in mu pobegnil. Zadihan je planil proti Jerryju. Jerry je spoznal v njem uslužbenca, ki ga je bil nedavno sam sprejel k cirkusu. V slutnji, da mu hoče najbrže sporočiti kaj važnega, mu je stopil nasproti. »Za božjo voljo!« je razburjeno planilo iz njega, ko je zajel sapo, »preprečite vožnjo vašega gospoda očeta! Joj, joj, zgodila se bo strašna nesreča, če Vam to ne uspe!«

(Dalje prihodnjic)

# ZA MLADE FOTOGRAFE

## Povečevalni in projekcijski aparat



Za tiste naše mlade prijatelje in čitatelje, ki jih veseli fotografiranje in imajo o njem vsaj osnovne pojme, prinašamo danes načrte za napravo, ki jim bo služila tako za fotografske povečave kakor tudi kot projekcijski aparat. V prvem hipu se jim bodo

morda zdeli načrti nekoliko nepregledni, toda to naj nikogar ne preplasi in odvrne od zanimivega dela. Kdor bo točno sledil našemu navodilu in pazil na številčno označbo, se bo kaj kmalu znašel.

Sliki, ki ju objavljamo, sta označeni

v levem kotu z arabskima številka-  
ma 1 in 2 v krogu, v spodnjem des-  
nem kotu pa s črkama a in b. Da ne  
bo zmešnjave in zamenjave, ker so  
posamezni načrti označeni tudi z arab-  
skimi številkami, bomo za vsako po-  
samezno sliko kot celoto rabili črki a  
in b, medtem ko bodo arabske številke  
pomenile posamezne delne načrte.

Na sliki —a— so narisani načrti za  
svetlobno kamero. Na trdo belo lesno  
lepenko prerišemo načrte 1, 2, 3, 4 in 5.  
Ker je pri tem važna milimetrska natan-  
čnost, se ne lotite dela brez koto-  
mera in šestila. Vse označene mere so  
mišljene v centimetrih. V načrtu 1 so  
vrisani krogi s številkami, ki povedo  
velikost premera. Četverokotna luknja  
je namenjena za ventil svetlobne ka-  
mere. Luknja je kvadrat s stranico 5  
cm. Dolgo špranjo za to luknjo vrez-  
mo le v primeru, če nam bo aparat slu-  
žil tudi kot projekcijski aparat. Zalep-  
ni robovi naj bodo povsod široki 2.5  
do 4 cm.

Ko so posamezni kosi izrezani, po-  
tegnemo povsod, kjer so zarisane črt-  
kane črte, prav rahlo razo, ki nam  
omogoči ostro upognjenje in lepo obli-  
kovanje robov. Sedaj zlepimo — do-  
bro lepilo! — prvi izrez. Umestno pa  
je, da pri tem zalepljenje gornjega de-  
la, t. j. ploskve, na kateri je luknja za  
ventil, za nekaj časa odložimo. Na sli-  
ki 7 je narisana zlepek, le da mu manj-  
ka gornji del. V oba kota sta zaleplje-  
na dva kosa (torej načrt št. 2 moramo  
dvakrat narisati in izrezati!) lepenke,  
ki sta nekaki zaslonki za ventilacijski  
luknji v ozadju.

Izrez št. 3 upognemo v lepo polkrož-  
no obliko in ga vstavimo v kamero tak-  
o, da se dotika zadnje stene. Sedaj  
šele upognemo zgornji del in ga zalep-  
pimo. (Glej sliko št. 8).

Črtež št. 6 nam predstavlja pokrov  
zabojčka za cigare (uporabljava pa je  
tudi vsaka druga enako tenka in ena-  
kovrstna deska), ki nam bo služil za  
premično steno pred odprtino, vrez-  
no na sliki št. 4. Ob tej odprtini na-  
lepimo v ta namen štiri ozke letve iz  
lepenke ali enakovrstnega lesa, ki tvo-  
rijo ob vsaki strani žlebiček, v katere-  
ga bo mogoče vdeti desko št. 6 tako, da  
bo zakrila odprtino, ne da bi prepu-  
ščala svetlobo. Kakšni so ti žlebički v  
prerezu, nam kaže slika nad črtežem  
št. 4. Sedaj izrez št. 4 zalepimo kot  
prednjo steno na svetlobno kamero in

prvi del našega dela je končan. Slika  
št. 5 nam še predstavlja ventilacijsko  
napravo, ki jo nalepimo nad kvadrat-  
no luknjo. Kakor je razvidno iz prere-  
za je notranjost »dimnika« napol  
pregrajena s štirimi kosi lepenke. Te po-  
lovične pregraje naj branijo svetlobi  
dostop v svetlobno kamero skozi ven-  
tilacijsko napravo.

Drugi del naprave tvori tuba za le-  
če. Tako, kakor smo postopali pri sve-  
tlobni kameri, tudi tu prerišemo s sli-  
ke —b— načrt št. 1 na trdo, belo lesno  
lepenko in ga izrežemo. Z obema križ-  
cema označeno odprtino izrežemo z  
nožem, ki mora biti zelo oster. Široka  
naj bo toliko, da moremo vtakniti v  
njo dve stekleni plošči. Znotraj prilep-  
pimo, kakor smo to napravili že pri  
svetlobni kameri, ozke letve iz lepenke  
ali tankega lesa. Žlebiček nam služi  
za prijem plošč, ki ju potisnemo skozi  
špranjo. Risba št. 4 nam kaže prerez  
te naprave.

V pokrovčku zabojčka za cigare —  
tudi tu velja gornja pripomba, da je  
uporabljav tudi drug les — izrežemo  
četverokotno luknjo 12×9 (glej sliko  
št. 2) in nad njo prilepimo lepenkasti  
izrez št. 1. Slika št. 3 predstavlja tak  
zlepek in s križcema je vidno označe-  
na špranja za vlaganje plošč. Enako  
veliko odprtino kakor v pokrovček pa  
vrezemo tudi v dno zabojčka za ciga-  
re. Ta luknja ni točno v sredi dna,  
temveč bolj v zgornjem kotu (sliki št.  
5 in 6). Ta zabojček — kdor nima pri  
roki takega za cigare, si bo zbil odgo-  
varjajočega sam — nalepimo na drugi  
konec »lijaka«. Za podstavek obdela-  
mo primeren kos lesa, tako da bo za-  
bojček na njem stal v isti ravnini ka-  
kor pokrovček. Slika št. 7 nam kaže iz-  
delano tubo. Črtkano sta označena pod-  
stavek in deska, ki je tako široka, da  
gre tesno v zabojček. Na to desko po-  
stavimo pri povečevanju fotografski  
aparatus, ko smo odstranili njegovo zad-  
njo steno. Notranjost zabojčka oblep-  
pimo s kosom lesa ali lepenke tako, da  
je zabojček napolnjen do zadnjega ko-  
tička, ko vložimo aparat.

Slika št. 8 nam končno kaže celotno  
napravo: svetlobno kamero in tubo za  
leče; tuba je vdeta v kamero. V obe  
luknji zgornje stene svetlobne kame-  
re sta vdeleni dve stikali za 50-svečni  
električni žarnici. Zunanost vse na-  
prave prevlečemo s črno barvo, venti-

lacijsko napravo tudi znotraj. Druga notranjščina naj ostane bela.

Pri vsem in vedno je treba paziti, da je celotna naprava nepropustna za svetlobo. Ali aparatura v tem pogledu odgovarja, se prepričamo v temni sobi tako, da vstavimo fotografski aparat, zapremo objektiv in prižgemo žarnici.

Gorenje žarnic ne sme biti nikjer opazljivo. Če bi pa opazili kje svetle proge, prelepimo dotična mesta s črnim papirjem.

V prihodnji številki fotografskih zanimivosti bomo pokazali, kako s to napravo povečujemo in projiciramo slike.

## Ivan Dodič: **Korenov Klemen**



### Pri mlinarju

Zvečer se je oglasil Klemen pri bogatem mlinarju za tretjo goro. Utrujen in lačen je bil od dolge hoje. Kladivo ga je tiščalo k tlom, da je imel obe rami podpluti. Pred mlinom je nalonil kladivo poleg obrabljenega mlinskega kolesa. »Nihče mi ga ne bo odnesel, pretežko je«, — si je mislil, ko je stopil čez prag. V hiši je sedela družina pri večerji in jedla z lesenimi žlicami polite ajdove žgance. Klemen je stopil v hišo in pozdravil. Poželjivo je gledal družino in poslušal mlaskanje jedcev.

»Prisedi, človek popotni!« je dejal gospodar po kratkem molku.

Klemenu ni bilo treba nič prigovarjati, kmalu je bila latev prazna in s prstom pobrisana.

»Priden pri jelu, dober pri delu,« je mislil mlinar, ko je opazoval Klemenova široka pleča in izredno močne roke. Po večerji je motril fanta in ga vprašal: »Odkod in kam?«

Klemen mu je pokazal orjaško kladivo in mu potožil svoje gorje. Začuden je gledal mlinar zdaj Klemena, zdaj kladivo in se gromko smejal.

Klemen je dejal: »Poskusite, kako je težko!«

Mlinar je prijel za toporišče, toda Klemenovega kladiva ni mogel dosti premakniti, še manj pa dvigniti.

Vaška otročad je kmalu zvedela, da imajo pri mlinarju ogromno kladivo, ki ga nihče v vasi ne more dvigniti, da ga pa fant s hribov, ki išče sreče, prenaša po svetu. Pol vasi se je nateplo pred mlinarjevo hišo, otipavali in ogledovali so si to težezno čudo.

Ko je sonce že davno zašlo, se je Klemen zaril v seno na skednju in trdno zaspal. Čudne sanje so ga motile proti jutru, zdelo se mu je, da pada neznano kam. Nemiren se je prebudil in se razgledal okrog.

Pomencal je oči, dal malo sena v čevlje, da ga ne bi žulili, stopil do korita in se umil. »Ze pokonc!« ga je nagovorila gospodinja.

»Moram, če hočem kam priti, do sreče je daleč!« je odvrnil Klemen. »Za plačilo bom pa kako delo opravil,« je rekel gospodarju, ki je ogledoval v jutranjem soncu njegovo orodje.

Hudomušnemu gospodarju je šinila v glavo zabavna misel.

»Prav, ravno sem mislil, koliko dela bo. Pšenična zrna mi preštej, v tile vreči so«, je kazal v vežo. »V mlin jih bom vsul, pa bi rad vedel, koliko bo moke.«

»Če nič hujšega ne zahtevate, to vam pa kaj hitro naredim.«

Mlinar je stopil v mlin, Klemen pa je slekel suknjič, zavihal rokave in stopil k vreči. Kako naj šteje zrnje, ko ne zna?

Zavezal je vrečo, sedel nanjo in čakal, kdaj se vrne mlinar. Ta je pridrsal iz spodnjih prostorov in vprašal Klemena: »Koliko je zrn? Klemen ga je debelo pogledal in se moško odrezal: »Toliko jih je, kolikor je bilo snoči zvezd na nebu in še tri več.« Mlinar je spoznal, da je Klemen neznansko učen. Dejal je: »Dobro si povedal in močan si tudi, samo pri naši hiši nisi našel sreče, morda te čaka drugod. Svet je velik in okrogel, lahko jo boš našel.«

Klemen je vzel svoje kladivo na ramo, v roko pa culo in brez slovesa odšel; samo pljunil je predse in zavil čez polja.

### Srečal je popotnika

Pošteno se je spotil predno je prišel vrh klanca. Odložil je kladivo in zadremal. V tem času se je nebo pooblačilo, zapihal je močan veter. Polagoma je začel pršiti droben dež.

Stopiti moram, da pridem do hiš preden se stemni, je mislil Klemen in gledal naokrog.

Za gozdom je dohitel velikana, ki je nosil na glavi ogromen črn kotel. »Kam pa ti?« je vpil Klemen.

»S trebuhom za kruhom«, mu je odgovoril velikan.

»Potem imava pa skupno pot, v dvoje bo lepše!« je dodal Klemen. Sedaj sta korakala Klemen s kladivom in velikan s svojim ogromnim kotlom skupno svoji sreči naproti. Noč sta prespala pod kozolcem.

Drugi dan popoldne sta prispela v mesto. Klemen še nikdar ni videl mesta. Vse mu je bilo tuje: visoke hiše, ravne ulice, lepa vozila in pa množice ljudi.

S streh so visele črne zastave. Vse mesto je bilo zavito v črno žalost.

»Nekaj posebno žalostnega se je moralo zgoditi,« je dejal velikan, ki je bil že večkrat v mestu.

Klemen je strmel in ni maral dalje. »Če bova tu zijala, naju bodo še prijeli in zaprli. Poglej, kako sva prašna in strgana, kot dva roparja. Ko bi vsaj kladiva in kotla ne prenašala!«

Zavila sta v stransko ulico proti hribu.

### V skalnati duplini

Dolgo sta hodila, predno sta prišla do skalnate votline pod gozdom. Tam sta si naredila skromno bivališče. Velikan je odlomil drevo, oklestil veje in pritrdil deblo v špranjo, da je mogel nanj obesiti kotel. Oba je lomila lakota. »Ti zakuril!« je dejal Klemenu, »jaz pa bom stopil v mesto po malo moke in soli, da si bova skuhala večerjo. Predno bo voda zavrela, bom že zopet tukaj.«

Klemen je v bližnjem studencu naložil poln kotel vode, nanesel dračja in vej ter zakuril. Še dobro, da ni pozabil vzeti vžigalic na pot!

Že je šumela voda. Klemen je vtaknil prst v vodo, da bi potipal, kako je vroča. V tem hipu pa je nekaj zaropotalo in močno zakajena votlina se je stresla. Nevidna roka je prevrnila kotel vrele vode, da je bil Klemen ves opečen. »Kakšne neumnosti pa počenjaš,« je vpil velikan, ko se je vrnil.

(Dalje prihodnjt)

### Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številok so pravilno rešili:

Pleško Viljem, dijak II. d razreda I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Stanko Dimic, uč. V. razr. na Viču pri Ljubljani, Rebolj Božidar, uč. osn. šole v Ljubljani, Matko Rupnik, dijak v Bohinju, Sitar Branko, dijak v Perovem 46 pri Kamniku, Prelog Marija, dijakinja v Bistri št. 3, p. Borovnica.

★

V. L., dijak: Pomota se je zgodila zaradi tega, ker pod spisom nisi navedel svojega natančnega naslova. Pod imenom si navedel samo razred in učni zavod, kraja pa nisi zapisal. Ljubljanski Jutrovčki navadno pozabijo napisati kraj, in tako smo imeli tudi tebe za Ljubljančana. Oglasi se kmalu spet!

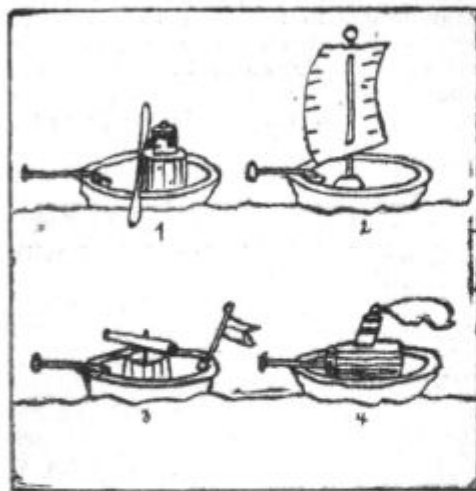
Zd. F., dijak: Pesem »Domovina« se ti ni posrečila. Zadnja kitica je dobra, prvi dve sta pa precej prisiljeni. Preden kaj odpošlješ, dobro preberi in opilil!

★

Š. B., dijak: To pot si se po pravici bal požrešnega koša. Takoj je pohrustal tvojo pesem. Preberi točko 1. v »Listnici uredništva« z dne 7. januarja letos in si vzemi tiste besede k srcul Zdravol!

## Brodovje iz orehovich lupin

Prijetno je poleti igrati se v potoku s čolni in ladjami. Colnom nalagamo težka bremena, na ladje tovorimo zaboje in potok nosi ponosne brodove jadorno na svojih naglih valčkih. Pozimi to ni mogoče. Vendar pa si lahko pomagamo sami. Napravimo si lahko celo brodovje iz samih orehovich lupin. Seveda bodo naši čolni in ladje majhne — pa bodo zato lahko plavale v vedru, v skledi. Najrazličnejše ladje si lahko napravimo na ta način: čolne, jadrnice, parnike, vojne ladje. Slika nam kaže štiri vrste naših brodov. Prva je čoln z veslačem. Na dno orehove lupine prilepimo s pečatnim voskom



zamašek, na katerega prilepimo manjši zamašek, ki ga prej pobarvamo kakor možaka. Na trebuh mu z buciko priprnemo zobotrebec — veslo. Na prednji del lupine pritrdimo zopet s pečatnim voskom žebelj — kar velja za vse ostale ladje. Ta žebelj je namreč velike važnosti. Z majhnim magnetom, ki ga za majhen denar kupimo v trgovini, se približamo žebelju — in magnet vleče čoln za seboj. Kamor naša roka z magnetom, tja ladje! Druga slika nam kaže orehovo jadrnico. Na dno lupine malo pečatnega voska, v vosek daljšo iglo, na katero natakemo jadro iz le-bucika v pečatnem vosku in košček bar napraviti vojno ladjo. Na zamašek pritrdimo z buciko votli spodnji del gosjega peresa in top je gotov. Zastavica: bucika v pečatne mvosku in košček bar vanega platna. Parnik, kakršnega nam

kaže četrta slika, napravimo tako, da pritrdimo zamašek podolgem na dno, v zamašek votlo gosje pero-dimnik, v dimnik malo vate — dim V zamašek, ki nam služi tu za parni kotel, pritrdimo žebelj.

Lahko pa napravimo še drugačne ladje kakor jih kaže slika. Jadrnico na dve jadri, parnik z dvema dimnikoma, vojno ladjo z več topovi, celo podmornico lahko zgradimo. Za podmornico potrebujemo dve lupini. Obe lupini obtežimo s svincem, jih s pečatnim voskom zalepimo, na vrh zgornje lupine pritrdimo lep zamašek — opazovalni stolp, v zamašek iglo za periskop. Vse pa moramo povsod lepiti le s pečatnim voskom, ki se ne raztopi v vodi.

Poskusite! Napravite veselje svojim malim bratcem! Mali kapetani bodo radostno krmarili svoje junaško brodovje po širnem Oceanu v kuhinjski skledi.



## JUTROVČKI

### PIŠEJO ...

*Kam bi potovala, če bi imela denar? Če bi imela denar, bi se udeležila izleta na morje. Jaz bi že sedaj prav rada šla, toda branita mi mamica in atek. Ker mi pa branita na ta krasen izlet, bom počakala še nekaj let, in se ga bom potem udeležila, ko bom končala študije in dobila primerno službo. Takrat pa povabim mamico in ateka in še Tebe striček. Jaz mislim, da ne boš tako hudoben, da bi vrgel moj spis v požrešni koš. Iskreno Te pozdravlja*

*Milica Čmer, dijakinja real. gimn. v Celju, Škofja vas 5 p. Celje.*

*Dragi stric Matic! Že dalje časa se Ti nisem oglasila. Tvoj sedanji natečaj pa se mi zdi kaj primeren. Rada bi Ti odgovorila na vsa tri vprašanja, pa ker vem, da si tudi z drugimi malimi pisatelji zaposlen, Ti odgovorim le na enega.*

*Razpisal si namreč tri poljubne naloge, pa mi oprosti, da Ti odgovorim samo na eno in to: kateri učni predmet mi je najljubši. Povem Ti, da bi*

teh rada naštel celotno vrsto, ko pa Te žene radovednost le za enega. Ti morem reči, da imam do telovadbe največje veselje. Sem namreč vitke postave in vsled tega kaj urna. Glede moje veselja do telovadbe in moje spretnosti bi Ti lahko opisala še marsikaj, pa se bojim Tvoje zamere, ker si mislim, da za čitanje imaš le malo časa, saj gotovo tudi Ti komaj čakaš na proste ure, da greš na smuč. Ne smeš pa pozabiti pri smučanju na previdnost, da se ti ne zgodi kaj hudega.

Te iskreno pozdravlja Tvoja

*Marica Zabukovec, učenka I. a razr. meščanske šole v Celju.*

*Dragi stric Matic!* Moj najljubši učni predmet je slovenski jezik. Če bi imel denar bi potoval na grob koroškega junaka A. Malgaja. Lepo Te pozdravlja

*Koščak Marko, dijak*

*Vizmarje 88 p. št. Vid*

*Kam bi potovala, če bi imela denar — 5*

Če bi jaz imela denar bi potovala tja v belo Ljubljano, kjer je doma moj lju-bi stric Matic. Iz bele Ljubljane bi še naprej potovala čez morja v daljna mesta in dežele. Potovala bi tudi dol h zamorčkom in jih vprašala, če Tebe striček moj ljubi Matiček, kaj poznajo. Šla bi tudi na Brezje in bi za Tebe striček Matiček molila, da bi še dolgo nagrade delil.

Iskrene pozdrave Ti pošilja tvoja

*Antica Virant dijakinja*

*Dragi stric Matic!* Najlepša hvala za podarjeno knjigo. Ne moreš si misliti, kako sem se razveselila te svoje prve nagrade. V razredu sva bila nagrajena dva: Levec in jaz. To je marsikoga opogumilo, tako, da boš iz našega razreda kmalu sprejemal še več dopisov, kot doslej. Srčno Te pozdravlja

*Berčič Janko, dijak*

*klas. gimn. Maribor.*

*Dragi stric Matic!* Vsako nedeljo prečitam »Mlado Jutro«. Posebno me zanimajo dopisi mladih Jutrovčkov. Veš, stric Matic, moja največja želja je, da bi potovala na morje, v našo prestolnico ter še na Oplenac, kjer počiva naš nesmrtni kralj Aleksander I.

*Jeras Zdenka, učenka osnov. šole v Ormožu.*

*Kateri dogodek je bil najbolj smešen v mojem življenju? Skozi življenjsko pot se vrsti mnogo žalostnih in tudi mnogo veselih dogodkov*

Tudi v mojem življenju se je vse to zgodilo, toda najbolj smešen dogodek hočem na kratko opisati.

To je bilo takrat, ko sem še krilce nosil in platno prodajal. Doma smo imeli mlade račke, zelo so bile ljubke; vsak dan sem jih opazoval in se veselil z njimi svojega mladega življenja.

Bilo je nekega deževnega dne, naše račke so klaverno povešale peroti, jaz sem jih nekaj časa opazoval, potem sem drugo za drugo odnesel v steljo ter jih zakopal. Mislim sem namreč, da se bodo prehladile. Stara mati je prišla s polja in vsa začudena vprašala starega očeta: »Kje so račke?« Oče se je nasmejaval in rekel: »Zakopal jih je v steljo.«

Mati je stekla v listnjak in rešila račke iz neprostoVOLjne ječe.

*Jazbinšek Janez, dij. I. č razr.*

*Središka ul. 12, Ljubljana-Moste.*

*Dragi stric Matic!* Moj najljubši učni predmet je zgodovina. V zgodovini se učimo o Ilirih, Keltih, Rimljanih, Hunih in Slovanih naših prednikov. Najrajši se učim o njih. Stari Slovani so bili veliki junaki, ki so se borili za svojo svobodo. Ti junaki nam morajo biti za vzgled, da bomo tudi mi taki in branili svojo domovino Jugoslavijo pred sovražnikom, če bo kdaj treba.

Lepo Te pozdravlja

*Milena Jurčič, uč. IV. razr.*

*Birčna vas pri Novem mestu.*

*V kateri kraj bi najraje potovala!* Danes Ti bom napisala v kateri kraj bi najraje potovala. Doma sem iz Celja, v katerem si že sigurno večkrat bil. Sedaj pa tukaj v Ljubljani študiram. Mislim si boš gotovo, da bi sedaj najraje potovala v Celje, je že res, toda moja srčna želja je — potovati na Oplenac. Obiskala bi našega ljubljanskega umrlega kralja Aleksandra, ki je padel kot žrtev zločinske roke. Kako bridko mi je pri srcu, če pomislim na našega ljubega kralja Petra, ki je tako kmalu izgubil svojega očeta, za nas Jugoslovence, ki smo v nemi bolesti gledali bodočnost, kaj nam bo prinesla. Dragi stric Matic, na Oplenac bi rada potovala, da bi tam našemu očetu-kralju potožila gorjé, ki tare danes vso

Evropo. Mislim si pač, da li me on najbolje razume. Toda bolje je za njega da sedaj v miru počiva in spi, po svojem trudu polnem delu. Obiskala bi grob kralja Petra, ki istotako počiva po svojem težkem in napornem delu. Mnogo se mu moramo zahvaliti za njegov trud, saj je On zedinil naš narod, združil je Jugoslovence v eno celoto. Upam, da bom imela priliko obiskati grobove naših slavnih prednikov, katerih grobovi so v prelepi cerkvi na Oplencu.

Še v mnoge kraje bi rada potovala, saj spoznavanje tujih krajev je moje veliko veselje, a žal sedaj, ko študiram mi to sploh ne bo mogoče. Kako rada bi se seznanila z našimi obmejnimi kraji, rada bi gledala v bližini lepoto gorenjskih vrhov in drugih planin lepe naše države. V mnoge kraje bi rada potovala, a žal je moj žep vedno prazen.

Sprejmi iskrene pozdrave!

*Kranjc Pavlina, dij. v Ljubljani.*

**Kateri učni predmet mi je najljubši?**  
Moj najljubši predmet v šoli je slovenščina. Kako se vedno veselim ure, ko pride za pusto matematiko na vrsto slovenščina. Ko gre ura računstva proti koncu, sem že ves raztresen. Ne morem dočakati veselega klica šolskega zvonca:

»Računske zvezke spravite, slovenske brž pripravite!«

Urno vzamem iz torbice slovensko knjigo in zvezek ter ponavljam dano nam lekcijo.

Danes smo imeli za naučiti pesem Alojza Gradnika, »Molitev«. Veš, striček, sem odnesel odliko, tako sem se odrezal. Pa tudi berila se vedno naučim. Saj to je naš materin jezik, ki se ga moramo vsi radi učiti in ga spoštovati. Te prav pristrčno pozdravlja

**Branko Repič,**  
dijak I. razr. m. š. v Kamniku.

**Dragi stric Matic!** Če bi imela denar, bi šla v Split. Najljubši učni predmet mi je zgodovina. Hodim v I. odd. višje narodne šole. Tu v Laporju imamo tudi sokolsko društvo. Imamo letno telovadišče in telovadnico. Pozdravlja te

**Marica Štok,** dijakinja  
Zabjek čuv. 379 p. Laporje pri Slovenski Bistrici.

**Dragi stric Matic!** Če bi imela dovolj denarja, bi potovala v Ljubljano, da bi tebe spoznala. dragi stric Matic. Rada bi te od blizu videla. Potem bi se odpeljala na Jadransko morje. Nikoli še nisem videla morja in si ga predstavljam kot nekaj neizmerno lepega. Lepo te pozdravlja

**Slavica Pivec,** uč. III. razr.,  
Loka pri Zidanem mostu.

*Manica:*

Dve za kratek čas

I.

Ro . . .  
ro . . .  
ro . . .  
ro . . .  
ro . . .

Pike zamenjajte s črkami da dobite pet besed, ki pomenijo: 1. pobožen človek, 2. hudodelec, 3. del suknje, 4. hrošč, 5. železen mož.

II.

Naša vojska, naša d . . .  
Milčeta igrača m . . .  
V razvalinah kača s . . .  
Ko končal si, pride p . . .

Če zamenite pike s pravnimi črkami, dobite štiri besede, ki se medsebojno rimajo.

**Magični kvadrat III.**

1	2	3	4
		M	
2		E	
3	M	E	T
4		A	

Besede pomenijo vodoravno in navpično: 1. grška črka, 2. angleška trdnjava v vzhodni Afriki, 3. — 4. angleška kolonija v Aziji

**Rešitev**

**magičnega kvadrata II.**

1. umor, 2. Meta, 3. Oton, 4. rana.